

УВОД

Појава конструкта емоционалне интелигенције примљена је са великим занимањем у научним а посебно у ширим друштвеним круговима. Један од узрока такве популарности могао би бити у карактеристици савременог човека да много успешније решава техничке од хуманих проблема. Један од сегмената хуманих проблема појединца данас, свакако је решавање несклада између онога што мисли и онога што осећа, односно усклађивања емоције са разумом.

Као појам емоционална интелигенција датира у психологији од почетка 90-их година прошлог века а увели су га први пут у својим радовима аутори Peter Salovey са универзитета Yale и John D. Mayer са универзитета New Hampshire. Они су емоционалну интелигенцију почетно дефинисали као, „ способност праћења и разликовања сопствених и туђих осећаја и емоција, и коришћења тих информација као водича за размишљање и деловање, „ (Salovey I Mayer, 1990). При тому су нагласили како се ипак ради само о оквиру који би требао послужити за даља научна испитивања. Исти научници су ревидирали свој првобитни модел дефинишући емоционалну интелигенцију као способност опажања, асимилације, разумевања и управљања емоцијама. (Mayer, Caruso и Salovey 2000). Они су за конструкт емоционалне интелигенције узели као теоретску основу подврсте социјалне интелигенције из Gardenove теорије вишеструких интелигенција (интерперсоналне и интраперсонална интелигенција), те Stenbergove триархичке теорије интелигенције (практична интелигенција) које датирају из 80-их година прошлог века.

Кроз више од деценију напорног залагања Mayer, Salovey и Caruso су успели у великој мери додатно развити и научно одбранити свој концепт емоционалне интелигенције. У ту сврху су креирали тестове са потребним метријским карактеристикама и тако изазвали поприличан број истраживања, која обухватају њихов когнитивни (ability) модел али и друге моделе који се више базирају на емоционалној интелигенцији као конативној особини личности.

Релативно млад конструкт емоционалне интелигенције пролази још увек кроз све неопходне фазе да би био прихваћен као равноправан члан у породици "интелигенција". При тому нису ретка ни критичка гледања у вези са оправданошћу његовог егзистирања.

2. Теоријске основе ЕМОЦИОНАЛНЕ ИНТЕЛИГЕНЦИЈЕ

2/1 ИНТЕЛИГЕНЦИЈА И ЕМОЦИЈЕ

Психолози су још у 18 веку поделили људско мишљење на три сегмента:

- Когницију или спознају (памћење, апстрактно и логичко мишљење, просуђивање)
- Афект (емоције, расположења, осећајна стања попут умора и сл)
- Мотивација (стечени поступци)

Према Мауегу и Saloveyu (1997) савремена психолошка истраживања потврдила су научну постојаност овакве класификације.

Из назива конструкта емоционалне интелигенције произлази да би она требала бити комбинација интелигенције и емоција. Стога је потребно прво покушати образложити ова два појма. У складу са горе наведеном поделом под интелигенцијом се сматра квалитет функционисања когнитивне сфере мишљења. Ипак, још увек у психологији не постоји сагласност једнозначног и општеприхваћеног дефинисања интелигенције, па чак ни око тога шта је то тачно интелигенција (Заревски 1999). Вероватно најчешће цитирану дефиницију интелигенције дао је Wechsler сматрајући да је «интелигенција укупан или глобални капацитет појединца да делује сврсисходно, мисли рационално и ефективно влада својом околином» (из Salovey и Mayer 1990).

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com

...